

ДІДЖИТАЛ-ПРАКТИКИ В ПРОФЕСІЙНІЙ ПІДГОТОВЦІ СТУДЕНТІВ-ФІЛОЛОГІВ: ГУМАНІСТИЧНИЙ ВИМІР

Бровко К. А.

доктор філософії,

старший викладач кафедри англійської мови та комунікації,

Київський столичний університет імені Бориса Грінченка

м. Київ, Україна

Сучасний динамічний розвиток вищої освіти зумовлений інтенсифікацією діджитал-практик в освітньому процесі закладів вищої освіти зумовлює трансформаційні зрушення контенту професійної підготовки студентів-філологів, адже цифрові інструменти навчання стають не лише допоміжними засобами навчання, а й повноцінним середовищем формування професійних і комунікативних компетентностей майбутніх фахівців. Застосування діджитал-практик в професійній підготовці студентів-філологів розкриває нові можливості для глобальної комунікації, навчання та співпраці, що робить сучасне суспільство більш зв'язаним та інтерактивним.

Позаяк, проблема інтеграції діджитал-практик в систему професійної підготовки студентів-філологів потребує осмислення з позицій гуманістичної парадигми освіти, що передбачає пріоритетність особистості, її цінностей і особистісних потреб.

Означене зумовлює актуалізацію проблеми дослідження у зв'язку із необхідністю дослідження практики гармонійного поєднання діджитал-практик та гуманістичного підходу в професійній підготовці студентів-філологів.

Акцентуючи увагу на використанні діджитал-практик в професійній підготовці студентів-філологів, слід наголосити, що у такий спосіб майбутні фахівці вдосконалюють уміння і формують навички писемного та усного мовлення, аудіювання,

творчого мислення, умінь працювати в команді над проєктом іноземною мовою, спільно створювати навчальний контент іноземною мовою, планувати заходи, тощо [1].

О. Коневщинська наголошує на тому, що застосування цифрових інструментів сприяє поглибленню вмотивованості студентів до освітньої діяльності та опанування ними нових знань; підвищенню індивідуалізації процесу навчання; розширенню можливостей самостійної освітньої діяльності студентів; урізноманітненню форм подання навчальної інформації та видів навчальних завдань; створенню освітнього середовища, яке забезпечує «занурення» студентів в уявний світ, у певні соціальні й культурні ситуації; забезпеченню негайного зворотного зв'язку та рефлексії, тощо [3].

Варто зазначити, що діджитал-практики мають значний освітній потенціал, який полягає у створенні інтерактивного, динамічного та особистісно-орієнтованого освітнього середовища, що сприяє активізації пізнавальної діяльності, підвищенню мотивації до вивчення іноземної мови, розвитку автономності навчання та формуванню навичок самоконтролю. Крім того, вони відкривають широкі можливості для реалізації індивідуальної освітньої траєкторії студентів-філологів, забезпечують гнучкість у виборі темпу й формату навчання, а також підвищують ефективність зворотного зв'язку між викладачем і студентами університету.

Зосереджуючись на гуманістичному вимірі застосування діджитал-практик у професійній підготовці студентів-філологів, слід зауважити, що їх ефективність визначається не лише технологічними можливостями, а й орієнтацією на розвиток особистості. Оскільки означене навчання базується на принципі особистісно-орієнтованого підходу та враховує індивідуальні потреби та інтереси особистості студента-філолога, а також задає індивідуальний темп та траєкторію навчання. До того ж воно

сприяє поглибленню комунікації та діалогу культур в медіа (медіа грамотності з дотриманням мережевого етикету); етичній й естетичній спрямованості навчання за допомогою та на матеріалі іншомовних медіа; розумінню завуальованого змісту соціальних, економічних, політичних і культурних іншомовних медіа текстів; формуванню іншомовних культурних цінностей студента засобами медіа й бачення цілісної картини світу; розвитку умінь та навичок міжмовної, міжкультурної комунікації засобами медіа на основі поваги, взаєморозуміння, терпимості до культурних відмінностей і подолання мовних бар'єрів [2].

У сукупності означені аспекти формують гуманістичний вимір застосування діджитал-практик у професійній підготовці студентів-філологів, що забезпечує гармонійний розвиток майбутнього філолога як професіонала й особистості, загалом.

Прикладом застосування діджитал-практик у професійній підготовці студентів-філологів можуть слугувати наступні: користування студентами загально університетським сайтом, інституційним репозиторієм де розміщуються навчально-методичні посібники, підручники, презентації, посилання на корисні сайти, навчальні фільми й інші важливі матеріали для студентів, системою електронного навчання ЕНК на платформі Moodle; користування сервісами для спілкування, як от: Zoom, Google Meet, Skype, Viber, Telegram, Cisco Webex Meetings; використання в навчальній діяльності студентів-філологів різноманітних новітніх методів навчання, як веб-квести, віртуальні симуляції (імерсивні технології) та інші інтерактивні форми роботи; використання інтерактивних засобів навчання, як от: онлайн-сервіси, онлайн-застосунки, онлайн-ігри, мобільні додатки, Gif-анімації, відео та аудіо контент, віртуальні бібліотеки, віртуальні музеї, відео-хостинг YouTube, лексичні онлайн-тренажери, блоги, соціальні мережі; проведення занять з іноземної мови спільно з іноземними студентами та викладачами

університету; робота з новітніми онлайн-платформами: Coursera, Prometheus, MyEnglishLab, Test English, British Council, BBC, тощо.

Підсумовуючи, слід зазначити, що застосування діджитал-практик в професійній підготовці студентів-філологів на засадах гуманістичного підходу спрямоване на підготовку майбутнього фахівця з урахуванням диджиталізації, гейміфікації та гаджетизації освітнього процесу в закладах вищої освіти, що сприяє активізації навчально-пізнавальної діяльності студентів-філологів; урізноманітненню дидактичного інструментарію врахуванням різних каналів сприймання ними інформації; досягненню конкретно визначеної мети освітнього процесу, зокрема навчальної, розвивальної та виховної; вмотивуванню до навчання, врахування їхніх освітніх потреб; створенню сучасного освітнього середовища та онлайн-простору навчання; організації інноваційного освітнього процесу; інтеграції, диференціації, індивідуалізації, навчання тощо.

Література:

1. Durdas, A., Kostenko, O., & Mostytska, L. Modern approaches to teaching foreign languages at French universities. *Continuing Professional Education: Theory and Practice*. 2022. (2), 86–91.
2. Бровко К. А., Дурдас А. П., Сопова Д. О., Андрощук К. Г. Етико-поведінкові аспекти пливу соціальних мереж на розвиток пізнавального інтересу студентів до вивчення іноземної мови за професійним спрямуванням. *Збірник наукових праць «Академічні студії. Серія : Педагогіка»*. 2022. Вип. 1. С. 3–10. DOI: 10.52726/as.pedagogy/2022.1.1
3. Коневщинська О. Е. Електронні освітні ресурси у межах інформаційного забезпечення діяльності ресурсних центрів дистанційної освіти. *Інформаційні технології і засоби навчання*.

2014. № 5. Т. 43. URL: <https://bit.ly/2TPm29u> (дата звернення: 24.08.2025).

THE RENAISSANCE-HUMANIST MODEL OF A PERSON'S LITERARY CREATIVITY AS THE CLUE LANDMARK FOR DEVELOPING A PHILOLOGIST'S COMPETENCE TO CONSTRUCT DIALOGIC INTERPRETATIVE MATRICES AFTER POST-MODERNITY

Vlasenko N. I.

*Candidate of Philological Sciences, Associate Professor,
Associate Professor at the Department of Foreign Literature,
Oles Honchar Dnipro National University
Dnipro, Ukraine*

To continue the trans-historical sense-making dialogue in its configurative two-dimensionality, forming the culture, reflectively re-established as “the communicative reality” (M.A. Mozsheiko) in the late 20th century at the post-modern cultural backgrounds, after the declaration of “the End of History” (F. Fukuyama) in the postmodernist interdiscursivity, the post-non-classical thought, rediscovering the rationally unmediated communicability as the pre-cognitive core of personality in its “theological turn” (D. Janicaud), initiates the dialogical architectonics reconstruction, predicting the re-connection of the intersubjective horizontal of communication with its interpersonal vertical in the course of realizing the Self-experience ultimacy, denoted by the human appeal to the Source of being, as the signpost for accepting the Otherness (E. Levinas [3], J. Derrida [2], P. Ricoeur [5], J.-L. Marion [4]). Inspiring the perception of the early 21st century as the era after Postmodernity, such an initiative develops